

Lysa TerKeurstová

Nezvaná

*Žit' milovaná, keď sa cítite menejcenná,
opomínaná a osamelá*

Čo hovoria o *Nezvanej* čitatelia

„Lysa patrí k mojim obľúbeným ľuďom. Nie iba preto, že je bystrá, láskavá či inteligentná. Lysa na mňa robí dojem tým, že je ozajstná, transparentná a čestná. Má veľa odvahy a elánu prekonať neľahké obdobia, no má ešte niečo viac – Ježiša. Ona pochopila, že Ho najviac očarujú nie naše úspechy, ale naša viera. Táto kniha vás odkáže na Ježiša, keď budete mať pocit, že ste zišli z cesty.“

- BOB GOFF, autor bestselleru *Láska koná*

„Lysa to znova dokázala! Túto knihu rozhodne nedokážete odložiť. Je podmanivá od prvej po poslednú stránku. So svojou typickou zraniteľnosťou predkladá Lysa úprimné spôsoby zvládnutia obáv, odmietnutí, neistôt a lability, ktoré všetci zažívame. Verte nám, keď hovoríme, že takúto knihu sme ešte nečítali. Nedajte si ju ujsť. Knihu *Nezvaná* vám odporúčame z celého srdca.“

- LES A LESLIE PARROTOVCI,
autori bestselleru *Zachráňte svoje manželstvo skôr, ako sa začne*

„Lysa TerKeurstová má nesporný dar podeliť sa o zápasy svojho srdca spôsobmi, ktoré posilňujú a vyzbrojú životy ostatných. Nespomínam si, kedy naposledy som čítal knihu s toľkými vhľadmi do ľudskej povahy a s ešte väčším počtom zlatých zrníek biblickej pravdy. Túto knihu si nenechajte ujsť – bude vás obdarúvať zakaždým, keď si ju prečítate!“

- CHRIS HODGES, starší pastor Cirkvi Vysočiny,
autor kníh *Svieži vzduch* a *Štyri poháre*

„Túto knihu si *musíte* prečítať. Lysa hovorí krásne, no prorocky ku kultúre, ktorá je vďaka malému zariadeniu vo vašom vrecku jedinečne schopná v ktoromkoľvek okamihu vidieť, čo jedia vaši priatelia, čo hrajú, robia a plánujú. Mne sa však najviac páči časť, v ktorej Lysa upriamuje našu pozornosť na to najdôležitejšie, a tým je naše skvelé pozvanie sadnúť si k stolu so Živým Bohom, ktorý je tu od začiatku pre nás.“

- JEFFERSON BETHKE, autor bestsellerov
Jesus - náboženstvo a Je to inak, než si myslíte

„Pre mňa ako ženu, ktorá čelila odmietnutiu toľkokrát, že sa mi na to nechce ani spomínať, bola *Nezvaná* nápojom, ktorý potrebovala moja vysmädnutá duša. Na svojej ceste s Ježišom som často vzývala o liečenie a hľadala slová Pravdy, o ktoré by som sa oprela. Táto kniha mi tie slová poskytla a tiež ma veľa naučila o odpúšťaní. Ak hľadáte nádej, potom je táto kniha presne tým, čo potrebujete.“

- TARA C.

„Veľká krása tejto knihy je v tom, že nielen súcíť s bolesťou z odmietnutia, ale aj vlieva božskú odvahu do vašej duše, aby vám pomohla naučiť sa kráčať so svätou dôverou. Dôverou vyrastajúcou z pevnej, trvalej, divoko vášnivej a prekypujúcej lásky k Ježišovi. Rozhodne si ju prečítajte!“

- ALICIA S.

„Lysine slová mi pomohli vyrovnat' sa s odmietnutiami bez toho, aby som si idolizovala prijatie či prehliadala bolesť, ktorú prinášajú.“

- MEGAN C.

„Spôsob, akým Lysa spája skutočný život s Písmom, pomohol uzdraviť moju dušu a uľahčil moje modlitby, keď sa mi modliť samej zdalo takmer nemožné.“

- KIM C.

„Táto kniha je ako rozhovor medzi dobrými priateľmi, nenásilne prechádzajúci od bezstarostného klebetenia do depresívneho a obscénneho, zraniteľného a vyzývavého. Nebezpečenstvo z toho, že dopustíme, aby našu hodnotu určovali odmietnutie či strach z neho, je v jadre mnohých zápasov, ktorým dnes ženy čelia. Lysa tomu problému čelí s úprimnosťou, praktickosťou a humorom a – čo je najdôležitejšie – s Božou pravdou. *Nezvanú* si musíte prečítať!“

- SARAH R.

„Hlasom verného priateľa ukazuje Lysa cestu k Bohu, ktorý vstúpil na svet s jediným účelom: byť odmietnutý vlastnými a pomôcť nám pochopiť našu bolesť. A so sebadôverou tej, ktorá sa Ho chytila za ruku a prešla niektoré najbolestivejšie údolia života, vyzbrojuje čitateľa nástrojmi na prežitie a prosperitu.“

- ERIN B.

„Je to takmer akoby Lysa videla a opísala môj život. Odporúčam túto knihu všetkým ženám, ktoré poznám.“

- SARAH L.

„Priznám sa, že počas niektorých častí *Nezvanej* som v slzách dvíhala ruky k nebu. Boli to jedinečne sladké chvíle s Hospodinom.“

- EMILY S.

Ďalšie Lysine knihy a biblické štúdie na DVD

- *Najlepšie Áno*
- DVD *Najlepšie Áno* a *Študijný sprievodca*
- *Odrhnutá*
- DVD *Odrhnutá* a *Sprievodca účastníka*
- *Stať sa viac než dobrým dievčaťom, ktoré študuje Bibliu*
- DVD *Stať sa viac než dobrým dievčaťom, ktoré študuje Bibliu* a *Sprievodca účastníka*
- *Zrodená k túžbe*
- DVD *Zrodená k túžbe* a *Sprievodca účastníka*
- *Čo sa deje, keď ženy povedia Áno Bohu*

Pre deti:

- *Bude to v poriadku*
- *Mám ťa rada, či vyhráš alebo prehráš!*

©2016, TerKeurst Foundation

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', uchovávať v rešeršnom systéme ani v žiadnej forme či akýkoľvek spôsobmi prenášať – elektronicky, mechanicky, fotokópiou, nahrávaním, skenovaním či inak – s výnimkou krátkych citácií v dôležitých recenziách či článkoch, bez predošlého písomného súhlasu vydavateľa.

Lysa TerKeurstová

Nezvaná

*Žiť milovaná, keď sa cítite menejcenná,
opomínaná a osamelá*

Preložené z anglického originálu: Uninvited

Copyright © 2016 by Lysa TerKeurst

Published by arrangement with Thomas Nelson, a division of HarperCollins

Christian Publishing, Inc., 2016

Všetky práva vyhradené na reprodukovanie celku alebo časti v akejkoľvek forme.

Slovak edition © Citadella, 2017

Translation © Ján Dulla

Redigovanie a jazyková redakcia: Jana Oršulová

Obálka a grafická úprava: Citadella

Vydalo vydavateľstvo Citadella v roku 2017

ISBN 978-80-8182-064-9

Lysa TerKeurstová

Nezvaná

*Žiť milovaná, keď sa cítite menejcenná,
opomínaná a osamelá*

Túto knihu venujem svojej najmilšej
priateľke Colette Greenovej...
si darom od Boha
a ja ťa mám veľmi rada a vážim si ťa.
Písanie tohto posolstva
by som bez teba nezvládla.

A všetkým, čo pocítili osteň odmietnutia,
žialili nad stratou vzťahu,
ktorý jedného dňa bol a na druhý deň už nie,
či kládli si otázku, či má Boh pre nás vôbec
nejaký dobrý plán... rozumiem.
Boh sa postaral o to,
aby sa k vám dostali tieto slová nádeje.
Miluje vás a ja tiež.

Obsah

1. kapitola	Úprimnosť radšej ignorujem	11
2. kapitola	Tri otázky, ktoré musíme brať do úvahy	23
3. kapitola	V posilňovni je žena, ktorá ma nenávidí	41
4. kapitola	Sama v plnej miestnosti	53
5. kapitola	Ahoj, volám sa Problém s dôverou	71
6. kapitola	Konce priateľstva	87
7. kapitola	Keď nám vytrhnú naše bežné ja	97
8. kapitola	Nápravná skúsenosť	113
9. kapitola	Prečo odmietnutie tak bolí?	129
10. kapitola	Jej úspech ma neohrozuje	147
11. kapitola	Desať vecí, ktoré musíte mať na pamäti, keď vás odmietnu	159
12. kapitola	Plán, ktorý má s vami nepriateľ	181
13. kapitola	Zázraky v chaose	197
14. kapitola	Prechod medziobdobím zúfalstva	211
15. kapitola	Chcem utiecť	229
16. kapitola	Nenapravilo ma to, čo som si myslela	245
<i>Bonusová kapitola: Aké je to žiť so mnou?</i>		255
<i>Aké je to žiť so mnou? Vyhodnotenie</i>		271
<i>Tabuľka nápravnej skúsenosti</i>		274
<i>Lysina poznámka</i>		277
<i>Podakovania</i>		279
<i>Sväté písmo</i>		283
<i>Zapamätajte si</i>		299
<i>Odkazy</i>		307
<i>O autorke</i>		311

1. kapitola

Úprimnosť radšej ignorujem

V tichu skorého rána si ma nachádza úprimnosť. Volá na mňa trhlinou mojej duše a pozýva moje skutočné ja: *Pod' von, pod' von, nech si kdekoľvek*. Nie to moje starostlivo upravené vydanie, ktorým som tohto roku. Nie, úprimnosť chce hovoriť s tou najmenej poriadnou verziou ženy, ktorou som sa stala. Tou, ktorá sa nevie urobiť krajšou niekoľkými ťahmi maskary a trochou rúžu na svojich perách.

Úprimnosť je nápadník s prenikavým pohľadom, ktorý sa nedá oklamať predstieraním a pózami.

Môžem sa snažiť a robiť veci tak, aby vyzerali lepšie než sú, úprimnosť však nič z toho neberie. A tak si zviažem vlasy do neporiadneho uzla a nechám tvár plnú škvŕn. Nevťahujem brucho, nečistím si zuby, ani sa nepostriekam nejakou voňavkou.

Jednoducho vyjdem von.

Vyjdem spoza všetkej tej úpornej snahy budovať prijateľnejšiu verziu svojho ja a váhavo vystriem ruku neistá tým, ako mám úprimnosť privítať. Mohla by ma privítať zauchom alebo objatím, a ja si veľmi dobre uvedomujem, že do úvahy prichádzajú obe možnosti.

Nikdy by som si nezvolila zaucho, až na to, že z tých dvoch možností ide u mňa zrejme o bezpečnejšiu voľbu. Pri objímaní som neuveriteľne nemotorná. Raz ma predstavili istému známemu pastorovi a ja som bola pred naším zoznámením nesmierne nervózna. Bol to statný starší muž s nádhernou dušou, rozhodnutý docieľiť, aby som sa cítila vítaná.

Mala som sa cítiť poctená.

Keď som ale videla, ako sa ku mne blíži, v hlave mi tancovali všetky možnosti, ako sa s ním zvítať. Čím viac sa ku mne blížil, tým som bola rozrušenejšia. Vystrela som pred seba ruku. On ma mocne objal, nešťastnou náhodou stlačiac moju ruku nadol do tej najhoršej možnej polohy. Našťastie rýchlo cúvol a radšej mi položil ruky na plecia, aby povedal, čo chcel.

Samozrejme, nemôžem vám zopakovať, čo mi vlastne hovoril, lebo kvôli tomu neohrabanému objatiu sa mi v hlave rozozvučalo 243 poplašných zvonov, čo mohlo viesť k tomu, že ma vylúčia zo všetkých cirkví na tejto strane Mississippi alebo na celom svete.

A tak, keďže zvyčajne nikoho neobjímam, nechcela som objatú úprimnosť.

Úprimnosť som v skutočnosti nikdy nechcela objatú naplno. Dnes mi už objímanie ide lepšie než kedykoľvek predtým, vždy však váham, lebo viem, aké môže byť zradné. Kým budem mať podozrenie, že zámerom úprimnosti je obnažiť ma a zraniť, bude mi vždy pripadať ako niečo nebezpečné.

Lahšie je vytvoriť si príjemnejší životný príbeh, v ktorom môžem nakresliť rovnejšie čiary od všetkých zranení minulosti k uzdraveniu, ktoré som zažívala neskôr, než čeliť surovej pravde. Ako dôkaz toho, že kráčam v slobode, dávam radšej do úhľadného súladu každú neľahkú časť svojho svedectva s jemným miestom, na ktorom som pristála uprostred Božej milosti, odpustenia a uzdravenia.

Dôkaz toho, aká som. Po väčšinu času. O tom však so mnou úprimnosť hovoriť nechce. Úprimnosť chce, aby som vyzdvihla do svetla skutočnej pravdy jadro tej, za akú sa pokladám.

A niet jedinej živej duše, ktorá tu nájde dokonalú zhodu.

Ani jedinej.

Akokoľvek sme chránení, posvätení, dospelí a slobodní, v našich dušiach sú ukotvené nezrovnalosti. Na toto sa teda chcela úprimnosť zamerať u mňa. Dôvodom týchto nezrovnalostí je niečo, čo by sme všetci najradšej nechali v stredoškolskej šatni: odmietnutie.

Jedno zlomyselne vytvorené odmietnutie, ktoré presne zraňuje moju myseľ, prenikne do najhlbšej časti mojej bytosti. Zrelosť vo viere mi môže pomôcť lepšie ho spracovať. Môže mi pomôcť lepšie naň reagovať. Môže mi dokonca pomôcť ten šíp odstrániť a zalepiť ranu. Duchovná zrelosť ma však pred odmietnutím nechráni.

Dnešné odmietnutia, či už veľké alebo drobné, sú ako neviditeľné bomby. Svištia priamo do jadra mojej bytosti nachádzajúc zranenia z minulosti a opätovne vyvolávajú ich mučivú prítomnosť. Vysielajú odkazy, ktoré sa derú von zo všetkých mojich starostlivo zavedených modelov udržiavania vyrovnaného života. Hlasy pochybnosti a neistoty šepkajú: „Vidíš, už roky ti hovoríme, že si absolútne sklamanie.“ Tie hlasy nemusia kričať; ohlušujúcimi tónmi to robí bolesť.

Úprimnosť teda na mňa uprene hľadí a ja prikyvujem. Súhlasím. Je stále čo robiť.

Napokon, vidím, že úprimnosť sa mi nesnaží ublížiť. Pokúša sa ma liečiť.

∞
*Úprimnosť sa mi nesnaží ublížiť.
Pokúša sa ma liečiť.*
∞

Keď chcete vedieť, čo v niekom skutočne je, pozorne načúvajte jeho slovám. Pán sa nedávno postaral o to, aby som si intenzívne uvedomila to, čo prezrádzajú niektoré moje vlastné slová. Jedného dňa na letisku prenikli na povrch náznaky nezrovnalosti medzi tým, čo je pravdivé a tým, čomu o sebe verím. Zabudnúť na svoj filter nútí ľudské ústa vážna dávka stresu zmiešaná s extrémnym časovým tlakom. V trochu nekultivovaných slovách sa vylieva von to, čo si naozaj myslíte a nútí vás prizrieť sa tomu, odkiaľ pochádzajú.

Stála som vonku pred terminálom, uprene hľadiac do prázdneho kufra svojho auta, lebo bodavé uvedomenie mi rozbúšilo srdce a rozvírilo myšlienky. Mala som svoj itinerár. Mala som svoj vodičský preukaz. Mala som plán, ako sa dostať domov. Uvedomila som si ale aj niečo nepríjemné: nemám svoju batožinu. Akosi sa nedostala do kufra môjho auta.

Napadlo mi, že by mi ju mohol niekto priniesť.

Rýchlo som zavolala priateľke, ktorá zostala v hoteli. Zadýchane som jej vysvetlila svoju situáciu a požiadala ju, či by moju batožinu nemohla vziať a naložiť ju do najbližšieho autobusu,

smerujúceho na letisko. A ešte jeden malý detail – do ukončenia kontroly batožiny na letisku zostáva len pätnásť minút.

Nepatrím k tým, čo si obhrýzajú nechty, nuž som si radšej nervózne ohrýzala prúžky kože pod ich lôžkami. Krútila som prstami, až mi praskali kĺby. Opäť to nebol môj obvyklý zvyk. Nebola to však ani o normálna chvíľa.

Kto príde na letisko bez batožiny?

Chodila som hore dolu v snahe zrýchliť letiskový autobus, potom som to však rýchlo oľutovala, lebo ma k tomu donútil môj mozog, riadiaci sa pravidlami. V duchu som si nadávala a vyčítala, prečo som sa, preboha, nepresvedčila, či mám svoju batožinu. Pozrela som na hodinky. Nevyzeralo to dobre. Autobusu zostávalo viac kilometrov než mne minút. Uf.

S prosebným pohľadom som podišla k pultu vonkajšieho odbavenia a nervóznym, priškrteným a dosť protivným hlasom som povedala: „Viem, že nepracujete pre leteckú spoločnosť, s ktorou letím, ale vaša spoločnosť sa s ňou chystá zlúčiť. Je teda nejaká možnosť, že by som si tu mohla dať skontrolovať batožinu, len čo mi ju dovezú a vy by ste to všetko vybavili len cez svoj počítač, prosím? Áno?“

„Mrzí ma to, ale nie,“ odvetil muž. „Naše počítačové systémy sa ešte nezlúčili.“

Smola. Veľká, páchnuca smola.

A vtedy som začala robiť niečo, čo robím často, keď so mnou život odmieta spolupracovať. Začala som sa rozprávať sama so sebou. Priamo z mojich úst sa valili nervózne slová: „Ja som taký idiot! Privolávam do svojho života toľko zbytočnej drámy a komplikácií, lebo moje tempo a mozog nie sú zosynchronizované. Nazozaj by ma zaujímalo, čo to mám s mozgom!“

Chlap od batožiny náhle obrátil tvár mojím smerom a zdvihnutím ruky mi dal signál, aby som zmĺkla. „Nie v mojej prítomnosti,“ povedal. „Takto o sebe v mojej prítomnosti hovoriť nebudete. To teda rozhodne nie.“

Jeho rozkaz ma vyľakal.

Jeho slová ma zastavili.

A náhle mi napadlo, či sa nezhováram s anjelom.

„Také veci sa stávajú, pani.“ Až na to, že nepovedal *veci*, ale niečo nespisovné.

Skvelé. Čakali by ste to? Mám „anjela“, ktorý nadáva.

On teda božskou prítomnosťou nebol, niektoré jeho slová však určite áno.

Prilepili sa na mňa. Ako keď dvojročné dieťa hodinu spracúva veľkú lízanku do beztvarej, gumovitej zmesi a potom vám tými rukami vojde do vlasov. Taký typ prilepenia je vážny.

A aj bol. Slová „Takto o sebe v mojej prítomnosti hovoriť nebudete,“ sa nedajú vyčesať ľahko. Ani by sa nemali. Niekedy vám v duši pristane nejaké slovné spojenie s takým dôrazom, že zanechá ten najhlbší dojem. Tieto frázy zbieram rovnako, ako iní ľudia zbierajú známky a plyšové hračky. Zaplňam nimi čisté stránky poznámkových zošitov z Walmartu. Tieto slová sú poklady, ktoré ma dojímajú.

Myklo mi prstami v snahe pridať ich do mojej zbierky, notes z Walmartu som však mala v batožine, ktorá už snáď ku mne uháňala, neprekračujúc pritom povolenú rýchlosť. Keďže som nemala notes, mohla som urobiť iba to, že som tie slová postavila na hlavné javisko svojej mysle. Počúvala som ich stále znova a pociťovala pokoj.

Pri výfukových plynoch a ostrých zvukoch lietadla, poskytujúcich pochybné pozadie pre lekciu kostolného typu, som si uvedomila, prečo boli pre mňa tie slová tak osobne nevyhnutné.

Negatívny rozhovor so sebou bolo odmietnutím z mojej minulosti, ktorému som dovolila usadiť sa v jadre tej, ktorou som. Hovorila som o sebe spôsobmi, ktoré by som nikomu inému nedovolila. Moje myšlienky boli lemované náznakmi sebaodmietania a otravovali moje slová viac, než som bola ochotná pripustiť.

Sebaodmietanie dláždi pristávaciu dráhu príchodu odmietania iných a otvára brány našich srdc. Zamyslite sa nad tým, prečo tak bolí, keď iní ľudia hovoria alebo robia veci, ktoré vo vás vyvolajú pocit odmietnutia. Nie je to sčasti pre to, že práve nahlas vyslovili niečo zraňujúce, za čo ste si už sami vynadali? Bolí to o to viac, keď vás zasiahnu na už odreté miesto.

Niektó ma nepozve na svoju oslavu a moje myšlienky vypočítavajú všetky chyby a nedostatky, ktoré som voči sebe nedávno vyslovila. Svoje myšlienky náhle pripisujem onej osobe. Počujem ju hovoriť tie isté zraňujúce veci. Cítim sa onálepkovaná, odsúdená a, áno, odmietaná.

Alebo môj manžel vysloví poznámku ohľadom niečoho, na čo som už citlivá a to vo mne spustí emocionálnu reakciu, ktorá je úplne neprimeraná. Pristihujem sa pri tom, že jeho slová a činy interpretujem emocionálnejšie, než to mal vôbec v úmysle. A to spôsobuje, že mi náš vzťah pripadá ťažký a vyčerpávajúci. Cítim sa veľmi odmietaná a jemu zostáva len škrabať si hlavu, prečo.

Alebo neočakávane zlyhá niečo, k čomu som upierala svoje srdce. Snažím sa v duchu spamätať a pripomenúť si, že je to kvôli nepredvídaným okolnostiam. Časť môjho ja sa však cíti odmietaná. Nechcem to brať osobne, ale po zvyšok dňa sa cítim byť trochu mimo a neviem sa celkom zbaviť pocitu sklamania.

Alebo sa jedno z mojich dospelých detí rozhodne urobiť niečo, o čom vie, že je v rozpore s mojou radou. Čím viac tlačím, tým viac

sa odťahuje a ja sa cítim ako mama, akou som nikdy nechcela byť: prehnane starostlivou a kontrolujúcou. Začne byť tiché a vzdialené a mňa v hĺbke všetko bolí.

Alebo niekto rovno odmietne mňa, môj nápad, moje pozvanie, moje deti, môj projekt, moje čokoľvek a mňa to trápi viac, než by malo.

Čoraz menej bezpečné mi pripadajú vzťahy. Čoraz riskantnejšie mi pripadajú príležitosti. A mám pocit, že čoraz menej so mnou spolupracuje život. Pokračujem, lebo my dievčatá to tak robíme. Tento hľadavý pocit odmietania, či už skutočného alebo len vnímaného, však so mnou robí viac, než si hodlám pripustiť. Odmietanie kradne to najlepšie z toho, kto som, zdôrazňovaním toho najhoršieho, čo mi bolo povedané.

Odmietnutie nie je len pociťovaná emócia. Je to odkaz posielať jadro toho, kto sme. Spôsobuje, že veríme ľžiam o sebe, iných a Bohu. Spájame nejakú dnešnú udalosť s niečím nepríjemným, čo raz niekto povedal. Slová toho človeka sa stávajú nálepkou. Nálepka sa stáva lžou. A lož sa stáva hendikepom v tom, ako o sebe zmýšľame a ako reagujeme v každom budúcom vzťahu.

Slová: *Nechcem ťa sa stáva nálepkou nie si akceptovaná.*

Nálepka: *Nie si akceptovaná sa stáva lžou si bezcenná.*

Lož: *Si bezcenná sa stáva svätým písmom sebaodmietania. A to spúšťa podozrievanie, pochybnosti, váhavosť a mnoho iných hendikepov, ktoré sú prekážkou súčasných vzťahov. Slová odmietnutia, ktoré počujeme zo svojej minulosti, projektujeme na iných a robíme ich zodpovednými za slová, ktoré nikdy nepovedali. A najhoršie zo všetkého je, že sa pristihujeme pri úvahách, či Boh potajme nesúhlasí s tými, ktorí nám ubližujú.*

Odmietanie
kradne
to *najlepšie*
z toho,
kto som,
zdôrazňovaním
toho *najhoršieho*,
čo mi bolo
povedané.

Chcem vám povedať, že o tom píšem preto, lebo som zažila odmietnutie vo všetkých smeroch. Dosiahla som pokrok. Ani zďaleka už nie som taká precitlivená, ako som bývala. Je však nejaký kľajúci „anjel“, ktorý ma upozorní, že mám ešte stále na čom pracovať.

Nie, túto tému som si nevybrala preto, že som ju zvládla. Tému odmietania som si vybrala preto, lebo chcem, aby sme sa ponorili do jadra toho, kým sme, a aby sme obnažili a konečne vyhojili hlbokú infekciu odmietania. Varujem vás, obnaženie toho všetkého nebude pekné. Zato však úprimné.

A to bude dobre.

Nemôžem povedať, že som celkom pripravená zovrieť úprimnosť do srdečného objatia. Zrejme už poznáte dôvod mojej hroznej nešikovnosti. Som však ochotná držať sa s ňou za ruky. A kráčať s ňou spoločne.*

* A ešte P.S. – ten let som vtedy stihla. Na poslednú chvíľu. Môj anjel pri pulte s batožinou bol zrejme rozhodnutý poslať ma na cestu.